

Sygn. akt II C 409/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2020 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w Ł.

przeciwko B. S., M. S.

o zapłatę

1. zasądza do B. S. i M. S. na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w Ł. kwoty po 2.914,43 zł (dwa tysiące dziewięćset czternaście złotych czterdzieści trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia 26 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od B. S. i M. S. na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w Ł. kwoty po 146 zł (sto czterdzieści sześć złotych) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;
3. nie obciąża pozwanych obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda w pozostałej części;
4. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adwokata E. W. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu B. S. z urzędu, wraz z podatkiem od towarów i usług.

Sygnatura akt II C 409/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 lutego 2018 roku Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ulicy (...) w Ł., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanych B. S. i M. S. kwoty po 2.914,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych od każdego z pozwanych i zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwani są współwłaścicielami lokalu numer (...), położonego w Ł. przy ul. (...), a tym samym członkami powodowej Wspólnoty Mieszkaniowej i w związku z tym są zobligowanymi do ponoszenia zaliczek na media i koszty zarządu nieruchomością wspólną. Pozwani nie wywiązują się z tego obowiązku, co skutkowało powstaniem zaległości wynoszącej aktualnie 5.828,87 zł. Nadto, powódka wskazała, że pozwani nabyli lokal we współwłasności po 1/2 części każdy z nich, co uzasadnia żądanie zasądzenia zadłużenia od każdego z nich po połowie.

(pozew k. 2-3v., pełnomocnictwo k.21, uchwała k.22)

W dniu 1 marca 2018 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powództwo w całości i orzekł o kosztach procesu. Odpisy nakazu zapłaty doręczono pozwanym B. S. i M. S. w dniu 16 marca 2018 roku.

(nakaz zapłaty k.25, dowody doręczenia k.27 i k.29)

W dniu 30 marca 2018 roku pozwani złożyli sprzeciw, w którym zaskarżyli nakaz zapłaty w całości. Wnieśli o oddalenie powództwa w całości. Podnieśli, iż z uwagi na trudną sytuację materialną i zły stan zdrowia żyją w skrajnym ubóstwie, uniemożliwiającym im regulowanie należności na rzecz Wspólnoty. Wskazali, że jedyny dochód pozwanych stanowi renta M. S. i zasiłki przyznawane przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej. Zarzucili stronie powodowej działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

(sprzeciw k.30, pismo k.57-60)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powodowej Wspólnoty potrzymał powództwo w całości, wskazując na niezasadność zarzutów pozwanych. Podkreślił, iż jako współwłaściciele lokalu pozwani są obowiązani partycypować w utrzymaniu nieruchomości wspólnej na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali. Natomiast, trudna sytuacja życiowa i materialna nie stanowi podstawy do zwolnienia pozwanych z powyższego obowiązku.

(odpowiedź na sprzeciw k.83-84)

Na rozprawie w dniu 19 marca 2019 roku pełnomocnik powódki popierał powództwo i dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Pozwany B. S. podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie. Wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Łodzi zgłosił swój udział w sprawie na podstawie art.7 k.p.c.. Przyłączył się do wniosku pozwanego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Wskazał, że merytoryczne stanowisko w sprawie zajmie po przeprowadzeniu postępowania.

(protokół rozprawy k.90-94)

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oddalił wniosek pozwanego B. S. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Postanowienie to B. S. zaskarżył zażaleniem. Postanowieniem z dnia 23 lipca 2019 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżone postanowienie i ustanowił dla pozwanego B. S. pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

(postanowienie k.100-102, zażalenie k.105-106, postanowienie Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem k.124-126v.)

W piśmie złożonym dnia 2 września 2019 roku Prokurator Prokuratury Okręgowej w Łodzi odstąpił od udziału w sprawie, wobec ustanowienia dla pozwanego B. S. pełnomocnika z urzędu.

(pismo k.130)

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2020 roku pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Pełnomocnik pozwanego B. S. wniosła o oddalenie powództwa z powodu jego sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, wskazując iż w ocenie pozwanego, pozew opiera się na niesprawiedliwych przepisach prawa, wywodzących się z poprzedniej epoki, które nie powinny być stosowane. Z ostrożności procesowej wniosła o rozłożenie zasądzonej kwoty na 70 rat miesięcznych po 25 zł każda oraz o nieobciążanie pozwanych kosztami procesu na wypadek uwzględnienia powództwa. Złożyła także wniosek o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu B. S. z urzędu, oświadczając że nie zostały one pokryte w całości ani w części.

(stanowiska pełnomocników stron - protokół rozprawy k.163-164, k.166)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2012 roku M. S. i B. S. nabyli prawo własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) wraz z prawami z nim związanymi, po 1/2 części każdy z nich. Lokal składa się z trzech pokoi, kuchni i łazienki z ubikacją. Powierzchnia użytkowa lokalu wynosi 47,40 m².

(dowód: kserokopia aktu notarialnego k.15-18v.)

Właściciele samodzielnych lokali mieszkalnych znajdujących się w budynku przy ulicy (...) w Ł. tworzą Wspólnotę Mieszkaniową. Administratorem nieruchomości jest (...) sp. z o.o. w Ł..

(okoliczności bezsporne, także zeznania świadka J. J. – protokół rozprawy z dnia 19 marca 2019 roku k.93)

Uchwałą Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ulicy (...) w Ł. z dnia 10 marca 2015 roku, ustalono wysokość stawki na pokrycie kosztów eksploatacyjnych w 2015 roku w wysokości 1,35 zł/m² oraz wysokość stawki na pokrycie kosztów remontowych w wysokości 1,78 zł/m².

Uchwałą Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ulicy (...) w Ł. z dnia 9 marca 2016 roku ustalono wysokość stawki na pokrycie kosztów eksploatacyjnych w 2016 roku w wysokości 1,55 zł/m² oraz wysokość stawki na pokrycie kosztów remontowych w wysokości 1,55 zł/m².

Uchwałą Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ulicy (...) w Ł. z dnia 20 marca 2017 roku, ustalono wysokość stawki na pokrycie kosztów eksploatacyjnych w 2017 roku w wysokości 1,42 zł/m² oraz wysokość stawki na pokrycie kosztów remontowych w wysokości 1,48 zł/m².

(dowód: kserokopie uchwał k.6, k.10, k.13)

Pozwani od 2015 roku nie uiszczają regularnie na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej zaliczek związanych z lokalem numer (...) położonym w Ł. przy ul. (...).

(okoliczności bezsporne, także kartoteka księgowa k.4-5, k.7-9, k.11-12, k.14, zeznania świadka J. J. – protokół rozprawy z dnia 19 marca 2019 roku k.93)

B. S. i M. S. przysługiwał dodatek mieszkaniowy w 2015 roku, 2016 roku i w okresie od 1 kwietnia 2017 roku do 30 września 2017 roku w wysokości 274,58 zł, następnie do marca 2018 roku w wysokości 253,87 zł.

Wobec zaległości w uiszczaniu zaliczek na rzecz powodowej Wspólnoty Mieszkaniowej w okresie od 1 kwietnia 2017 roku do 31 maja 2017 roku oraz od 1 lipca 2017 roku do 30 września 2017 roku, zarządca nieruchomości dokonał zwrotu do Centrum Świadczeń Socjalnych w Ł. wypłaconych dodatków mieszkaniowych za miesiące, w których występowały zaległości czyli okres od 1 kwietnia 2017 roku do 31 maja 2017 roku oraz od 1 lipca 2017 roku do 30 września 2017 roku.

Wysokość miesięcznych opłat związanych z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiła w 2017 roku 470,32 zł, a zatem pozwani zobowiązani byli do uiszczania pozostałej części należności, tj. kwoty 195,74 zł miesięcznie.

Właściciel lokalu, aby nie utracić dodatku mieszkaniowego zobowiązany jest pokrywać różnicę pomiędzy sumą zaliczek na koszty zarządu nieruchomością wspólną i media, a otrzymywanym dodatkiem. Pozwani zaniechali tej powinności, w konsekwencji tracąc dodatek mieszkaniowy w październiku 2017 roku.

Wspólnota Mieszkaniowa została wezwana przez Urząd Miasta Ł. do zwrotu wypłaconego na rzecz pozwanych dodatku mieszkaniowego, co uczyniła. Zwiększyło zaległość pozwanych w opłatach związanych z lokalem.

(dowód: kserokopia pisma Prezydenta Miasta Ł. k.63-64, kserokopia pisma Centrum Świadczeń Socjalnych k.65 i k.66, zeznania świadka J. J. -protokół rozprawy z dnia 19 marca 2019 roku k.93)

Aktualnie zadłużenie pozwanych wobec Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w Ł., z tytułu zaliczek na koszty utrzymania nieruchomości wspólnej i media, za lata 2015-2018, wynosi łącznie 5.828,87 zł.

(okoliczności bezsporne, a także kartoteka księgową k.4-5, k.7-9, k.11-12, k.14)

Pismem z dnia 3 stycznia 2018 roku, doręczonym w dniu 8 stycznia 2018 roku, Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ul. (...) w Ł. wezwała B. S. i M. S. do zapłaty kwoty 6.117,94 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 19, potwierdzenie odbioru k.20)

Pozwani są braćmi, zamieszkują w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. i razem prowadzą gospodarstwo domowe. B. S. jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł., jako bezrobotny bez prawa do zasiłku. Jego jedyny dochód stanowią świadczenia socjalne wypłacane przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Ł. w kwocie około 240 zł netto miesięcznie. M. S. jest całkowicie niezdolny do pracy i utrzymuje renty w wysokości 941 zł miesięcznie. Z uwagi na liczne schorzenia natury psychicznej, w tym schizofrenię paranoidalną, M. S. wymaga opieki, którą sprawuje jego brat – pozwany B. S.. M. S. był wielokrotnie hospitalizowany. Także B. S. od ponad 20 lat leczy się psychiatrycznie i nadal znajduje się pod opieką poradni zdrowia psychicznego, gdyż zdiagnozowano u niego zaburzenia depresyjne nawracające, zaburzenia osobowości w typie osobowości chwiejnej emocjonalnie i typu borderline oraz spektrum autyzmu. Nadto, B. S. leczy się w związku z innymi chorobami współistniejącymi, tj. dychawicą oskrzelową, samoistnym nadciśnieniem i zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa. W związku z samoistnymi schorzeniami, pozwany B. S. posiada orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu lekkim do dnia 28 lutego 2023 roku.

Całość uzyskiwanego dochodu pozwani przeznaczają na zaspokojenie swoich podstawowych potrzeb, w tym na zakup niezbędnych leków, żywności, środków czystości i chemicznych oraz opłaty za prąd, Internet i telewizję, a także przejazdy komunikacją miejską. Czasami pozwani otrzymują okolicznościową pomoc materialną od dalszej rodziny. Przeciwko pozwanym toczy się postępowanie egzekucyjne dotyczące zaległości za telefon. Komornik sądowy dokonał w tym postępowaniu zajęcia rachunków bankowych pozwanych, ale egzekucja jest bezskuteczna z uwagi na wysokość dochodów pozwanych. W 2016 roku na M. S., jako tzw. słupa wzięto kredyt, zaś pozwany B. S. został pozbawiony wolności. Pozwani zaprzestali wówczas uiszczania opłat za lokal i popadli w spiralę zadłużenia. B. S. po opuszczeniu aresztu miał trudności ze znalezieniem pracy i aktualnie pozostaje bezrobotny.

(dowód: kserokopia zaświadczenia lekarskiego k.67-69, kserokopia informacji z PUP k.70, zaświadczenie lekarskie k.80, kserokopia zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia k.151-151 v., kserokopia decyzji o waloryzacji renty k.152, kserokopia zaświadczenia lekarskiego k.153, kserokopia zaświadczenia lekarskiego k.154, kserokopia wypisu z treści orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.155, kserokopia orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k.158, karta informacyjna leczenia szpitalnego k.159, k.160, k.161, k.162, kserokopia zestawienia operacji na rachunku bankowym k.156-157 v., przesłuchanie pozwanego B. S. protokół rozprawy z dnia 28 lutego 2020 roku k.164- 165, nagranie 00:16:36-00:40:39)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i ich kserokopii złożonych przez strony (w oparciu o art. 308 k.p.c.), zeznań świadka J. J. oraz przesłuchania pozwanego B. S.. Złożone do akt sprawy dokumenty nie budziły wątpliwości Sądu. Nie były też kwestionowane przez żadną ze stron. W ocenie Sądu, brak było także podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań zarówno świadka jak i pozwanego.

Na rozprawie w dniu 19 marca 2019 roku Sąd oddalił wniosek Prokuratora o odroczenie rozprawy bez przeprowadzania postępowania dowodowego, jako bezpodstawny. Albowiem, zgodnie z art.124 § 1 k.p.c., zgłoszenie wniosku o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, jak również wniesienie środka odwoławczego od odmowy ich

ustanowienia, nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania, chyba że chodzi o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego dla powoda na skutek wniosku zgłoszonego w pozwie lub przed wytoczeniem powództwa.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 505 § 1 k.p.c., w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w zakresie zaskarżony sprzeciwem, a przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie powodowi sprzeciwu razem z wezwaniem na rozprawę. Skuteczne wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty inicjuje zatem postępowanie toczące się na zasadach ogólnych odnoszących się do postępowania przed sądem pierwszej instancji. W związku z tym, że nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w niniejszej sprawie wydano przed dniem 7 listopada 2019 roku, zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, do czasu zakończenia postępowania w tej instancji zastosowanie znajdowały przepisy dotychczasowe.

W przedmiotowej sprawie w dniu 1 marca 2018 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty, od którego pozwani wnieśli skutecznie sprzeciw zaskarzając go w całości. A zatem, powyższy nakaz zapłaty utracił moc.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był zasadniczo bezsporny, pozwani nie kwestionowali istnienia zadłużenia z tytułu zaliczek na poczet utrzymania nieruchomości wspólnej, wysokość roszczenia także nie była przedmiotem sporu.

Z zaprezentowanych przez stronę powodową dowodów wynika, że wysokość zobowiązania pozwanych względem Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) za okres od stycznia 2015 roku do stycznia 2018 roku wynosi 5.828,87 zł. Kwota ta wynika wprost z przedłożonych przez powoda kartotek księgowych, a nadto – co już wskazywano, nie była kwestionowana przez stronę przeciwną.

Podstawę prawną powództwa stanowił art.13 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali w brzmieniu obowiązującym w okresie objętym pozwem (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.1892) zgodnie, z którym właściciel jest zobowiązany do ponoszenia wydatków związanych z utrzymaniem lokalu oraz powinien partycypować w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej. Natomiast, stosownie do treści art. 14 pkt 1 powołanej ustawy, na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności wydatki na remonty i bieżącą konserwację. Z kolei, zgodnie z art.1a powołanej ustawy, ilekroć w ustawie mowa jest o właścicielu, należy przez to rozumieć także współwłaściciela. Ponadto, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o własności lokalu, na pokrycie kosztów zarządu, właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca.

Opłaty uiszczane przez właścicieli poszczególnych lokali dzielą się na opłaty związane z kosztami zarządu nieruchomością wspólną (art. 14 ustawy o własności lokali) i koszty związane z utrzymaniem własnego lokalu członka wspólnoty (art. 13 ust. 1 wskazanej ustawy). Opłatami z tego ostatniego tytułu są m.in. opłaty za media zużywane w poszczególnych lokalach. Zgodnie z art.14 cytowanej ustawy, na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności: wydatki na remonty i bieżącą konserwację, opłaty za dostawę energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, w części dotyczącej nieruchomości wspólnej, oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę, ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publicznoprawne, chyba że są pokrywane bezpośrednio przez właścicieli poszczególnych lokali, wydatki na utrzymanie porządku i czystości, wynagrodzenie członków zarządu lub zarządcy.

Jak wynika z przepisu art.3 ust. 1 ustawy o własności lokali, właścicielowi samodzielnego lokalu mieszkalnego przysługuje udział w nieruchomości wspólnej jako prawo związane z własnością lokalu. Nieruchomość wspólna stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali (art.3 ust. 2 powołanej ustawy).

Stosownie do treści art.12 ustawy o własności lokalu, właściciel lokalu ma prawo do współkorzystania z nieruchomości wspólnej zgodnie z jej przeznaczeniem. Pożytki i inne przychody z nieruchomości wspólnej służą pokrywaniu

wydatków związanych z jej utrzymaniem, a w części przekraczającej te potrzeby przypadają właścicielom lokali w stosunku do ich udziałów. W takim samym stosunku właściciele lokali ponoszą wydatki i ciężary związane z utrzymaniem nieruchomości wspólnej w części nie znajdującej pokrycia w pożytkach i innych przychodach.

Podstawowym obowiązkiem każdego właściciela lokalu jest zatem oczywiście ponoszenie opłat eksploatacyjnych, utrzymywanie lokalu w należytym stanie, przestrzeganie porządku domowego, uczestniczenie w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, korzystanie z niej w sposób nie utrudniający korzystania przez innych współwłaścicieli oraz współdziałanie z nimi w ochronie wspólnego dobra (art. 13 ustawy własności lokali).

Nie budzi wątpliwości Sądu, że pozwani, pomimo istnienia zobowiązania, nie pokrywali regularnie i w pełnych wysokościach zaliczek względem Wspólnoty Mieszkaniowej. W toku postępowania strona powodowa podniosła, że wysokość opłat na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną wynikała z uchwał numer 2/3/2015, 2/3/2016 i 2/3/2017 podjętych przez Wspólnotę Mieszkaniową, z których treści wynikają dochodzone przez powódkę wartości. Pozwani nie kwestionowali wysokości kwot dochodzonych od nich przez Wspólnotę Mieszkaniową.

Podkreślić należy, że obowiązek zapłaty zaliczek wynika z założenia ustawodawcy, że Wspólnota Mieszkaniowa jest legitymowana do rozliczania kosztów zarządu w oparciu o zaliczki płatne „z góry”. Konieczność utrzymania nieruchomości wspólnej wymusza na niej gromadzenie środków na ten cel, co z kolei, uniemożliwia ustalenie wszystkich kosztów zarządu „z dołu”.

W ocenie Sądu, całkowicie niezasadne są zarzuty pozwanego B. S. o bezprawnym odebraniu pozwanym dodatku mieszkaniowego.

W świetle art. 7 ust.1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o dodatkach mieszkaniowych, w brzmieniu obowiązującym w okresie objętym pozwem (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku poz. 966), dodatek mieszkaniowy przyznaje, na wniosek osoby uprawnionej do dodatku mieszkaniowego, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, w drodze decyzji administracyjnej.

Stosownie przepisu art.7 ust.11 ustawy o dodatkach mieszkaniowych w owym brzmieniu, w wypadku stwierdzenia, że osoba, której przyznano dodatek mieszkaniowy, nie opłaca na bieżąco należności za zajmowany lokal mieszkalny, wypłatę dodatku mieszkaniowego wstrzymuje się, w drodze decyzji administracyjnej, do czasu uregulowania zaległości. Jeżeli uregulowanie zaległości nie nastąpi w ciągu 3 miesięcy od dnia wydania decyzji, decyzja o przyznaniu dodatku mieszkaniowego wygasa. W wypadku uregulowania należności w terminie 3 miesięcy wypłaca się dodatek mieszkaniowy za okres, w którym wypłata była wstrzymana.

Zgodnie z art.8 ust. 1 powołanej ustawy o dodatkach mieszkaniowych dodatek mieszkaniowy wypłaca się, w terminie do dnia 10 każdego miesiąca z góry, zarządcy domu lub osobie uprawnionej do pobierania należności za lokal mieszkalny. Zarządca domu lub osoba, o której mowa w ust. 1, zalicza dodatek mieszkaniowy na poczet przysługujących lub rozliczanych za jej pośrednictwem należności za zajmowany lokal mieszkalny (art.8 ust.3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych). Jak wynika z ust. 8 ustawy o dodatkach mieszkaniowych, pobierający należności za lokale mieszkalne ma obowiązek niezwłocznego zawiadomienia organu przyznającego dodatek mieszkaniowy o wystąpieniu zaległości, o których mowa w art. 7 ust. 11 ustawy, obejmujących pełne 2 miesiące. W razie niedopełnienia tego obowiązku, pobierający zwraca organowi przyznającemu dodatek mieszkaniowy kwoty dodatków wypłacone za miesiące, w których występowały zaległości w tych opłatach. Pobierający jest obowiązany zwrócić organowi te kwoty w terminie kolejnych 2 miesięcy, jeżeli gospodarstwo domowe, któremu przyznano dodatek mieszkaniowy, nie uiszczy zaległych opłat w terminie miesiąca od powstania obowiązku zawiadomienia organu o powstaniu zaległości.

Bezspornym jest, że pozwani w okresie przyznania im dodatku mieszkaniowego od kwietnia do września 2017 roku nie uiszczali opłat za lokat, czym wypełnili dyspozycję art.7 ust.11 ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Skutkowało to koniecznością zwrotu wypłaconego na rzecz pozwanych dodatku mieszkaniowego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. administrującą nieruchomością przy ul. (...) w Ł..

Co więcej, pozwany B. S. na rozprawie w dniu 19 marca 2019 roku oświadczył, że znane są mu powyższe przepisy oraz że był świadomy konsekwencji ich działania. W gruncie rzeczy, zarzuty pozwanego B. S. sprowadzały się jedynie do negowania zasadności stosowania przepisów, na podstawie których powstał obowiązek pozwanych uiszczenia należności za lokal na rzecz powódki oraz na podstawie których odebrano pozwanym przyznany dodatek mieszkaniowy. Jednakże, cytowane powyżej przepisy obowiązują i obowiązywały w dacie wnoszenia pozwu, a Sąd jest nimi związany. Stosownie bowiem do treści art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, organy władzy publicznej (w tym sądy) działają na podstawie i w granicach prawa. Podnieść także należy, że sądy związane są w procesie orzekania nie tylko normami Konstytucji, ale także ustawami (art.178 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). W związku z tym, przyjmuje się, że o ile sąd władny jest nie zastosować przepisów rangi podustawowej, jeśli w procesie stosowania prawa uzna je za niekonstytucyjne, o tyle derogacja norm ustawowych niezgodnych z Konstytucją należy już do kompetencji Trybunału Konstytucyjnego.

W konsekwencji, Sąd nie ma możliwości niezastosowania obowiązującego przepisu prawa rangi ustawowej, nawet biorąc pod uwagę warunki życiowe i osobiste pozwanych, które jakkolwiek trudne, nie stanowią podstawy do zwolnienia od obowiązków ustawowych obciążających współwłaścicieli lokalu.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia przez powódkę zasad współżycia społecznego. Zgodnie z art. 5 k.c., nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Artykuł 5 k.c. jest jednym z przepisów k.c. zawierających tzw. klauzule generalne. Celem stanowienia przepisów je zawierających jest nadanie normom prawnym elastyczności umożliwiającej właściwe stosowanie prawa w zmieniających się warunkach społecznych i gospodarczych oraz wydawanie słusznych rozstrzygnięć w wyjątkowych przypadkach, odbiegających pod jakimś względem od sytuacji stypizowanej, opisanej w przepisach prawnych. Ogólnie ujmując, przepisy zawierające klauzule generalne służą przede wszystkim zapewnieniu zgodności norm prawnych i opartych na tych normach rozstrzygnięć indywidualnych z obowiązującymi w społeczeństwie normami pozaprawnymi, zwłaszcza moralnymi. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie podkreśla się, że przy przyjmowaniu nadużycia prawa konieczne jest zachowanie szczególnej ostrożności. W praktyce, winno to następować w sytuacjach wyjątkowych. Należy przy tym mieć na względzie dwie zasadnicze okoliczności, a mianowicie, że domniemywa się, iż osoba korzystająca ze swego prawa czyni to w sposób zgodny z zasadami współżycia społecznego oraz że odwołanie się zwłaszcza ogólnikowo do klauzul generalnych przewidzianych w art. 5 k.c. nie może podważać pośrednio mocy obowiązujących przepisów prawnych (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 maja 2003 roku, IV CKN 120/01, opubl. L.). W judykaturze wskazuje się, że zastosowanie art. 5 k.c. wymaga wszechstronnej oceny całokształtu szczególnych okoliczności rozpatrywanego wypadku, w ścisłym powiązaniu z konkretnym stanem faktycznym. Podkreśla się także, iż nie można powoływać się ogólnie na nieokreślone zasady współżycia, lecz należy konkretnie wskazać, jaka z przyjętych w społeczeństwie zasad współżycia społecznego doznałaby naruszenia w konkretnej sytuacji (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 2001 r., II CKN 604/00, opubl. OSNC 2002 rok, z. 3, poz. 32, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 października 1998 roku, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 120/01, L.; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2002 roku, IV CKN 1095/00, niepubl.; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z 14 października 1998 roku, II CKN 928/97, OSN 1999, Nr 4, poz. 75). Istotą prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego wypadku. Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są bowiem pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego, jak wskazano powyżej, dla zastosowania art. 5 k.c. konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 1994 roku, II CRN 127/94, opubl. L.). Na treść zasad współżycia społecznego składają się elementy etyczne i socjologiczne kształtowane przez oceny moralne i społeczne stanowiące uzupełnienie

porządku prawnego. Zatem przez zasady współżycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 roku, IV CKN 1095/00, opubl. Legalis oraz wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 listopada 1991 roku, I ACr 411/91, opubl. Wokanda 1992 rok, nr 4, s.30).

Ciężar dowodu istnienia okoliczności faktycznych uzasadniających zarzut naruszenia zasad współżycia społecznego spoczywa na tym, kto ten zarzut podnosi. A zatem, w realiach niniejszej sprawy obciążał on pozwanego B. S.. Pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie wskazał żadnej konkretnej zasady współżycia społecznego, której naruszenie miałoby stanowić dochodzenie przez powódkę przysługujących jej na mocy przepisów ustawy o własności lokali roszczeń ani nie wykazał, że taka zasada występuje w powszechnie akceptowanym w społeczeństwie systemie wartości, zasad etycznych i uczciwego postępowania, ani że określone zachowanie powódki można zakwalifikować, jako nadużycie prawa nie zasługujące na poparcie z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Żądanie przez powódkę zapłaty przez pozwanych nieuiszczonych zaliczek, do których zapłaty pozwani byli zobligowani w świetle powołanych powyżej przepisów ustawy o własności lokali, jest w istocie wykonywaniem przysługującego powódce jako wierzycielowi uprawnienia do żądania spełnienia świadczenia. W ocenie Sądu, nie sposób przyjąć, aby takie postępowanie powodowej Wspólnoty stanowiło nadużycie prawa podmiotowego. Na uwagę zasługuje przy tym okoliczność, iż odmienna ocena zachowania strony powodowej prowadziłyby pośrednio do podważenia mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawnych (ustawy o własności lokali oraz ustawy o dodatkach mieszkaniowych), a jak wskazano powyżej jest to niedopuszczalne na gruncie art.5 k.c.

Ponadto, bez znaczenia dla odpowiedzialności pozwanych pozostają podnoszone przez pozwanego B. S. okoliczności dotyczące trudnej sytuacji rodzinnej i materialnej pozwanych. Albowiem, stosownie do art. 475 § 1 k.c., zobowiązanie wygasa jedynie wówczas, gdy świadczenie stało się niemożliwe skutkiem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast, w doktrynie i orzecznictwie powszechnie akceptowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy w pełni podziela, iż brak środków pieniężnych na spełnienie świadczenia przez dłużnika nie oznacza niemożności świadczenia w rozumieniu art. 475 k.c., a może co najwyżej powodować opóźnienie dłużnika w wykonaniu zobowiązania - ze wszystkimi konsekwencjami przewidzianymi w prawie cywilnym (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 598/98, niepubl.).

Reasumując, pozwani nie kwestionowali zasadności przedmiotowego roszczenia powódki, ani jego wysokości, która wynika z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów. W świetle zgromadzonych dowodów, a także stanowiska pozwanych, roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka miała także prawo żądać odsetek od zaległości związanych z nieterminową wpłatą poszczególnych zaliczek na podstawie art. 15 ustawy o własności lokali w związku z art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art.15 ust. 1 ustawy o własności lokali, na pokrycie kosztów zarządu właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca. Natomiast, stosownie do art.481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie. A zatem, po upływie ustawowego terminu płatności pozwani pozostawali w opóźnieniu z zapłatą zaliczek.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwoty po 2.914,43 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 lutego 2018 roku do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego B. S. o rozłożenie zasądzonej od pozwanych należności na raty na podstawie art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Należy zaakcentować, że instytucja ta ma charakter wyjątkowy, znajdujący zastosowanie wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Określenie takowych przypadków leży wyłącznie w gestii władzy dyskrecyjnej sądu, który ma szeroki luz decyzyjny w kwestii tego, czy w rozstrzyganym stanie faktycznym zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek czy też nie (zob. P. Telenga „Komentarz do art.320 k.p.c. w: A.

Jakubecki (red.) „Komentarz aktualizowany do kodeksu postępowania cywilnego” LEX 2014). W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w powołanym przepisie zachodzi na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i itp. niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę (tak między innymi „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Andrzej Marciniaka, prof. dr hab. Kazimierza Piaseckiego, Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 kwietnia 2016 roku, I ACa 72/16, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 22 października 2015 roku, I ACa 487/15). Jednakże, podkreśla się, że ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Instytucja z art. 320 k.p.c. nie służy tylko zabezpieczeniu interesów pozwanego, lecz może przynieść także korzyść powodowi, chroniąc tego ostatniego przed podjęciem bezskutecznej egzekucji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 16 kwietnia 2014 roku, I ACa 120/14; wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2014 roku, V CSK 302/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 kwietnia 2016 roku, I ACa 72/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 października 2015 roku, I ACa 487/15). Założeniem komentowanego przepisu jest bowiem uczynienie postępowania wykonawczego (egzekucji) realnym ze względu na określoną sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika. Unormowanie to daje możliwość antycypowania trudności mogących wyniknąć w toku postępowania egzekucyjnego, a które można przewidzieć już w fazie postępowania rozpoznawczego (tak między innymi „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Andrzej Marciniaka, prof. dr hab. Kazimierza Piaseckiego). W piśmiennictwie wskazuje się, że szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 320 k.p.c., może wynikać także z potrzeby usprawnienia i urealnienia wykonalności orzeczenia oraz uniknięcia egzekucji, jej dolegliwości i kosztów, a przez to zwiększenia szans wierzyciela na uzyskanie zaspokojenia (E. Gapska, Głosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 roku, III CZP 126/06, OSP 2010, z. 4, poz. 44). Jednocześnie, w każdym wypadku rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty dochodzi do uszczuplenia uprawnień wierzyciela, stąd potrzeba podejmowania decyzji w tym przedmiocie w sposób szczególnie wyważony i uwzględniający interesy obu stron (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 czerwca 2019 roku, I ACa 129/19, opubl. Lex 2726792).

W przedmiotowej sprawie, niewątpliwie sytuacja majątkowa i życiowa pozwanych jest trudna. B. S. i M. S. nie pracują, cierpią na liczne schorzenia natury psychicznej i inne choroby współistniejące, wymagające regularnego leczenia farmakologicznego, także generującego określone stałe wydatki. Jedynym dochodem pozwanych są zasiłki socjalne przyznawane przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej na rzecz B. S. oraz renta M. S. w kwocie 941 zł. Pozwani przeznaczają w całości uzyskiwane dochody na zaspokojenie podstawowych potrzeb bytowych, w tym zakup niezbędnych leków i żywności, środków czystości i chemicznych, opłaty za prąd, Internet i telewizję. Z uwagi na zły stan zdrowia, pozwany M. S. wymaga opieki, którą sprawuje jego brat – pozwany B. S., także borykający się z problemami zdrowotnymi. Wobec pozwanych prowadzone są obecnie także postępowania egzekucyjne. Pozwani nie mają wartościowych składników majątku, poza przedmiotowym lokalem, w którym mieszkają i który stanowi centrum ich życiowych interesów. Pozwani żyją na granicy ubóstwa, a po odliczeniu stałych wydatków, na swoje utrzymanie nie posiadają środków pieniężnych, które mogliby przeznaczyć na spłatę zadłużenia wobec powodowej Wspólnoty Mieszkaniowej. W ocenie Sądu, aktualna sytuacja materialna pozwanych absolutnie nie pozwala na czynienie jakichkolwiek dalszych oszczędności, które można by przeznaczyć na spłatę wierzytelności dochodzonej pozwem. Na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie brak było informacji, aby sytuacja ta zmieniła się i uległa poprawie, a pozwani uzyskali płynność finansową, w jakikolwiek sposób gwarantującą uiszczanie potencjalnych rat. Jednocześnie wskazać należy, że wysokość wierzytelności przysługującej powodowi jest, mając na względzie dochody pozwanych stosunkowo duża, opiewa na łączną kwotę 5.828,87 zł, zatem rozłożenie jej na proponowane przez pozwanego B. S. raty w kwocie po 25 zł miesięcznie byłoby całkowicie niecelowe i w sposób oczywisty naruszałoby interesy wierzyciela, który przy przyjęciu raty na poziomie 25 zł miesięcznie dla każdego z pozwanych oczekiwałby na całkowitą spłatę zadłużenia przez okres blisko 10 lat, a przy przyjęciu, że pozwani będą miesięcznie łącznie spłacać kwotę 25 zł prawie 20 lat. Wypada w tym miejscu podkreślić, iż pozwani nie uiszczają także bieżących opłat za lokal, co powoduje narastanie zadłużenia. W ocenie Sądu, pozwany B. S. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie wykazał, aby rozłożenie spłaty na raty spowodowało rzeczywistą możliwość wywiązania się przez

stronę pozwaną z obowiązku spłacania poszczególnych rat. Zdaniem Sądu, zastosowanie dobrodziejstwa, jakim jest rozłożenie świadczenia na raty, w niniejszej sprawie miałyby jedynie charakter iluzoryczny. Przewidziane w art. 320 k.p.c. rozłożenie świadczenia na raty służyć ma niewątpliwie dłużnikowi, tym niemniej jednak musi jednocześnie dawać wierzycielowi szansę rzeczywistego zaspokojenia się w rozsądnym terminie. By taki cel osiągnąć, dłużnik musi mieć realną możliwość spełniania świadczenia w formie ratalnej, w przeciwnym bowiem razie ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2018 roku sygn. akt V ACa 1416/17, Lex 2706620).

Pozwani przegrali proces w całości. A zatem, jako strona przegrywająca proces według ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) byłiby zobowiązani do zwrotu kosztów poniesionych przez powódkę.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 i 3 wyroku, odstępując na podstawie art. 102 k.p.c. od obciążania pozwanych kosztami procesu za wyjątkiem opłaty od pozwu, mając na uwadze zasady słuszności. Albowiem, zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wskazane uprawnienie przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, czyli takich, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny uiszczenie kosztów procesu byłoby dla strony niemożliwe lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby ją lub jej bliskich na niepowetowane straty. Zastosowanie tego przepisu powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych reguł decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73). Przepis art.102 k.p.c., nie konkretyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sposób skorzystania z przepisu art.102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstąpienie, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 maja 2006 roku, III CK 221/05, L.).

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek”, o jakim mowa w art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację procesową, materialną i rodzinną pozwanych. Pozwani mają problemy finansowe, osiągają niskie dochody i przewlekłe chorują. Nie mają także perspektyw na zmianę swojej sytuacji. Ich warunki życiowe są zatem trudne, i nie mogą pozostawać bez wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. Niewątpliwie treść zapadłego w niniejszej sprawie orzeczenia wywoła znaczne skutki w sferze prawnej i finansowej pozwanych, w związku z powyższym zasadnym było nieobciążanie ich kosztami niniejszego postępowania i nierozszerzanie dodatkowo ich odpowiedzialności finansowej za skutki procesu. Dodatkowo powodowa Wspólnota Mieszkaniowa korzysta ze stałe obsługi prawnej. Jednocześnie, w ocenie Sądu, zasadnym będzie zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu w zakresie obejmującym opłatę od pozwu. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do obciążania powoda tymże wydatkiem, zwłaszcza że de facto w takim wypadku koszty te poniosłaby cała Wspólnota Mieszkaniowa, która nie prowadzi działalności zarobkowej, a więc w istocie właściciele pozostałych lokali mieszkalnych znajdujących się na nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Opłata od pozwu nie mieści się w zakresie wynagrodzenia za obsługę prawną Wspólnoty. Stanowi koszt, który jest wyłącznie wynikiem niewywiązywania się pozwanych z ich ustawowych obowiązków. W konsekwencji, w ocenie Sądu nie można obciążać pozostałych właścicieli samodzielnych lokali kosztami powstałymi w wyniku okoliczności leżących po stronie pozwanych. W tym stanie rzeczy, Sąd obciążył każdego pozwanych obowiązkiem zwrotu opłaty sądowej od pozwu w kwocie 146 zł.

Na podstawie § 8 pkt 3 w związku § 4 ust.1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1801), Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adwokat E. W. kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej pozwanemu B. S. z urzędu, wraz z podatkiem od towarów i usług. Za podstawę przyznanego pełnomocnikowi wynagrodzenia przyjęto połowę opłaty maksymalnej przewidzianej w § 8 pkt 3 powołanego rozporządzenia. Albowiem, czynności pełnomocnika pozwanego ograniczyły się do jednego stawiennictwa na rozprawie. Pełnomocnik nie odpowiedziała natomiast na zobowiązanie Sądu nałożone zarządzeniem z dnia 25 października 2019 roku (zarządzenie k.146) do złożenia pisma procesowego, precyzującego ostateczne stanowisko pozwanego w sprawie ze zgłoszeniem wszelkich twierdzeń, zarzutów i dowodów, doręczone w dniu 25 listopada 2019 roku (dowód doręczenia k.147).

W konsekwencji, w ocenie Sądu, w świetle kryteriów przewidzianych w § 4 ust. 2 wskazanego rozporządzenia, nie zachodziły podstawy do przyznania pełnomocnikowi pozwanego wynagrodzenia wyższego niż połowa opłaty maksymalnej wskazanej w § 8 pkt 3 rozporządzenia.